

Κυριακή 24η Νοεμβρίου 2024

Κυριακή ΙΓ' Λουκᾶ.

(Λουκ. 18, 18 – 27).

«*τίς δύναται σωθῆναι;*» (Λουκ. 18, 26).

Ἐναν διάλογο παρακολογήσαμε σήμερα στό εὐαγγελικό ανάγνωσμα ανάμεσα στόν Ἰησοῦ καί σ' ἓναν πλούσιο ἄρχοντα. Ὁ ἄνθρωπος ρωτάει τόν Θεό τί πρέπει νά κάνει γιά νά σωθεῖ. Ὁ Κύριος δίνει ὡς ἀπάντηση τή λέξη «ἐλευθερία». Μόνον ὅταν ἐλευθερωθεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπό τά δεσμά αὐτοῦ τοῦ κόσμου, μπορεῖ νά κατακτήσει τόν κόσμο τῆς σωτηρίας. Ἡ σωτηρία εἶναι πόθος τοῦ ἀνθρώπου καί ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ. Γιά νά ἐπιτευχθεῖ, χρειάζεται ὁ Θεός νά τή χαρίσει στόν ἄνθρωπο πού τή ζητάει ὄχι μόνο μέ τά λόγια ἀλλά μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς του. Ὁ πόθος τοῦ ἀνθρώπου νά ἔνωθεῖ μέ τόν Θεό σημαίνει ἀπόφαση τοῦ ἀνθρώπου νά χωριστεῖ ἀπό ὅλα ἐκεῖνα πού τόν χωρίζουν ἀπό τόν Θεό.

Μπορεί οί άνθρωποι νά ποθοῦν τή σωτηρία, ἀλλά ὁ τρόπος με τόν ὁποῖο ζοῦν εἶναι ἄσωτος. Δέν ὑπάρχει σωτηρία στά πράγματα καί στά κτήματα, στήν ἐκμετάλλευση καί στόν ἐγωισμό, στήν ὑποδούλωση στά χαμερπῆ ἔνστικτα, στίς κτηνώδεις ὀρέξεις, στήν ἱκανοποίηση ὄλων τῶν ἐπιθυμιῶν, διότι ὅλ' αὐτά χωρίζουν τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Ἰησοῦ. Τόν ἐγκλωβίζουν στό δικό του θέλημα, στό κάστρο τοῦ ἑαυτοῦ του. Δέν τοῦ ἐπιτρέπουν νά κάνει τό σωτήριο ἄνοιγμα πρὸς τόν Θεό καί πρὸς τόν συνάνθρωπο.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ πῖό δύσκολος ἀγώνας τοῦ ἀνθρώπου βρίσκεται στό νά σπάσει τό καβούκι τοῦ θελήματός του, νά σπάσει τά δεσμά τοῦ ἐγωισμοῦ του καί νά ἀνοίξει τά φτερά του στόν οὐρανό. Ἡ γῆ εἶναι πολύ βαθιά ριζωμένη μέσα στόν χωματένιο ἄνθρωπο. Δέν εἶναι εὐκόλο νά καθαριστεῖ ἡ σκόνη της ἀπό τήν ψυχή. Ἔτσι τίθεται τό ἐρώτημα στόν Χριστό: «τίς δύναται σωθῆναι;». Ἡ ἀπάντηση εἶναι πῶς γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι ἀδύνατον νά

καταφέρει νά σωθεῖ. Ἡ σωτηρία δέν κερδίζεται. Ἡ σωτηρία χαρίζεται. Χαρίζεται σάν δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ὁ Κύριος ἀπαντάει ὅτι: «τά ἀδύνατα παρά ἀνθρώποις δυνατά παρά τῷ Θεῷ ἐστίν». Ὁ ἄνθρωπος δέν σώζεται μέ τίς δικές του προσπάθειες. Τόν ἄνθρωπο τόν σώζει ὁ Θεός μέ τίς ἄκτιστες καί λυτρωτικές ἐνέργειές Του.

«Τίς δύναται σωθῆναι;» Ποιός μπορεί νά ἐλπίζει καί νά περιμένει νά σωθεῖ, ὅταν ἡ ἁμαρτία ἔχει διαβρώσει τόσο πολύ τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη καί ἔχει μολύνει ὀλοκληρωτικά κάθε σκέψη καί διάθεση; Εἶναι πράγματι ἀδύνατον γιά τόν ἄνθρωπο νά σωθεῖ. Ἀλλά γιά τόν Θεό δέν ὑπάρχει ἀδύνατο. Γιά τόν Παντοδύναμο Πλάστη τοῦ παντός ὅλα εἶναι δυνατά. Πῶς κατορθώνει τό ἀνθρωπίνως ἀδύνατο νά τό κάνει δυνατό ὁ Θεός; Μέ τρεῖς τρόπους καταφέρνει ὁ Θεός νά χαρίσει τή σωτηρία στούς ἀνθρώπους, μέ τήν ἐνανθρώπησή Του, μέ τήν Ἀνάληψή Του καί μέ

τήν ἀποστολή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στόν κόσμο.

Πρῶτον, αὐτό πού ἔχασε ἡ ἀνθρωπότητα στόν Παράδεισο ἔρχεται ὁ Χριστός καί τῆς τό ξαναχαρίζει. Ὁ Ἀδάμ, ἐγκαταλείποντας τόν Θεό καί ἐξοριζόμενος ἀπό τήν Ἐδέμ, ἔχασε τή φυσική του ποιότητα. Ἡ φύση του ἀλλοιώθηκε, ἀρρώστησε, ἔγινε φθαρτή καί θνητή. Αὐτή τήν ἀρρώστια καί τή φθορά ὁ πρωτόπλαστος τήν κληροδοτεῖ στούς ἀπογόνους του. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔρχεται στόν κόσμο, φοράει τήν ἀνθρώπινη φύση, χωρίς νά χάσει τή θεϊκή. Ἔτσι ἐπιτυγχάνει τήν ἀνάπλαση τοῦ ἀνθρώπου. Στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ξαναγεννιέται ἡ ἀνθρωπότητα. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ νέος Ἀδάμ, πού χαρίζει σέ ὅλους αὐτό πού τούς στέρησε ὁ παλαιός, τή σωτηρία, δηλαδή τήν ἀδιάλειπτη ἔνωση καί κοινωνία μέ τόν Θεό.

Δεύτερον, ἐκτός ἀπό τήν ἀνάπλαση τοῦ ἀνθρώπου, χρειάζοταν νά ἀνοίξει ὁ δρόμος πρὸς τόν οὐρανό γιά ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα. Αὐτό ἐπιτυγχάνεται μέ τήν

Ἀνάληψη τοῦ Θεανθρώπου στή δεξιά τοῦ Πατρὸς. Θὰ ἦταν ἀνώφελο, ἐάν ἔπαιρνε τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων ὁ Κύριος γιὰ λίγα χρόνια καὶ μετὰ τὴν ἐγκατέλειπε ἐδῶ κάτω στή γῆ. Πῶς θὰ μπορούσε ἡ ἀνθρώπινη ὑλικότητα νὰ θεωθεῖ, ἐάν δέν τὴν ἀνέβαζε ὁ ἴδιος ὁ Θεός στήν Ἁγία Τριάδα; Αὐτό κάνει ὁ Κύριος μέ τὴν Ἀνάληψή Του. Θεώνει πρῶτος ὁ ἴδιος τὴν ἀνθρώπινη φύση, τὴν πυρπολεῖ μέ τό φῶς τῆς Θεότητος, τὴν ἐγκαθιστᾷ ὡς μέτοχο τῆς Τριάδας καὶ ἔτσι ἀνοίγει τόν δρόμο καὶ δίνει τὴ δυνατότητα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ κάνουν τό ἴδιο. Αὐτό πού ἦταν ἀδύνατον μέχρι τότε χαρίζεται τώρα ὡς δῶρο καὶ γίνεται δυνατό γιὰ ὅποιον θελήσει νὰ ἀκολουθήσει τόν Χριστό στήν ἔνδοξη ἄνοδο πρὸς τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ.

Τρίτον, καθίσταται δυνατὴ ἡ σωτηρία ἀπὸ τότε πού ὁ Ἀληθινὸς Παράκλητος, τό Ἅγιο Πνεῦμα, κατέρχεται στὸν κόσμο καὶ συγκροτεῖ ὅλο τὸν θεσμό τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ κάθοδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐξαγιάζει ὅλους ἐκείνους τοὺς πιστοὺς πού ἐπιθυμοῦν νὰ ἀκολουθήσουν

τόν Ἰησοῦ στήν ἀνάβασή Του πρὸς τόν Πατέρα. Τό Ἅγιο Πνεῦμα δίνει ὅλα τὰ χαρίσματα καί ὅλα τὰ πνευματικά ἐφόδια πού θά χρησιμοποιήσει ὁ χριστιανός γιά τήν κάθαρσή του καί τήν ὁμοίωσή του μέ τόν Θεό. Χωρίς τήν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δέν εἶναι δυνατόν ὁ ἄνθρωπος νά προκόψει πνευματικά, ὅσο καλός καί ἂν εἶναι. Μπορεῖ νά εἶναι καλός καί εὐγενικός, ἀλλά ποτέ δέν θά εἶναι ἅγιος. Τό Ἅγιο Πνεῦμα ἀγιάζει τούς πιστούς μέσα στήν οἰκογένεια τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι καί παραμένει τό ζωντανό σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Στό ἐρώτημα: «τίς δύναται σωθῆναι;» Ἡ ἀπάντηση εἶναι: «κανένας ἀπό ἑαυτοῦ». Ὁ Θεός, ὅμως, θέλει ὅλοι νά σωθοῦμε καί νά ἔλθουμε σέ ἐπίγνωση τῆς ἀλήθειας. Ἔτσι μᾶς δίνει τή σωτηρία σάν δῶρο, ὄχι ἐπειδή τό ἀξίζουμε ἀλλά ἐπειδή μᾶς ἀγαπάει ἄνευ ὄρων καί ὀρίων. Ἄς δεχόμαστε, λοιπόν, αὐτό τό δῶρο τῆς σωτηρίας. Ἄς τό τιμᾶμε μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας ἐδῶ, ὅπως μᾶς ἀξίζει, ἔτσι ὥστε νά τό ἀπολαύσουμε γιά πάντα. Ἀμήν.